

faa flot med at vise Andres Meninger udenfor Fornuftens Grændser. Det ærede Medlem har ved en anden Leilighed, hvor der ikke var nogen Dpfordring dertil, sagt accurat det Samme som idag, og stemplet visse Anskuelse som Banvid; men det er Noget, troer jeg, den Ene ikke skal gjøre imod den Anden. For Diebliffet kan jeg godt finde mig i at være ene om min Mening, det har jeg været før, og er endt med at faae Mange med, og saaledes kan det ogsaa gaae mig denne Gang. Jeg anerkjender, som sagt, med al den Agtelse og Hengivenhed, jeg forøvrigt har for det ærede Medlem, ikke ham for Høieste- retsdommer over mine Meninger. Jeg har stillet denne Forespørgsel, fordi jeg har anseet det for min Pligt, og jeg er villig til at bære Stammen derfor.

Tscherning: Jeg har idetmindste den Tilfredsstillelse, at det ærede Medlem, der talte sidst, ikke skal kunne bebreide mig, at jeg holdt mig til Formaliteter. Jeg gif meget ind paa Realiteten, og jeg fik fra det ærede Medlem kun ringe Svar paa den reelle Side af Sagen. Jeg kunde have ladet det blive staaende derved, naar det ikke kunde have nogen Betydning her i Salen strax at fremhæve de svage Punkter, som tildeels gaae ud fra en urigtig Dpfattelse. Det ærede Medlem sagde, at jeg ikke havde lagt Mærke til, om Fællesforsatningen var i anerkjendt Virksomhed, det var det, vi skulde vide; jeg svarer dertil, at den, der spørger herom, tvivler, og naar nogen af os tvivler, hvor skal saa Tvivlen ophøre. Det

er Feilen ved denne Forespørgsel, at den røber Tvivl — om endog kun hos en eneste dansk Mand —, om den Forfatning, som paa lovlig Maade er bleven Monarchiet tildeelt, kan være ude af anerkjendt Virksomhed, naar ikke Kongen og Rigsraadet have besluttet det. Den eneste Maade, hvorpaa Fællesforfatningen kan komme ud af anerkjendt Virksomhed, er ved en fælles Beslutning af Kongen og Rigsraadet. Ethvert supponeret Dphør af anerkjendt Virksomhed af Fællesforfatningen, som ikke støtter sig til denne Betingelse, er noget Individuelt, ligger udenfor det Omraade, som vi i en lovgivende Forsamling kunne debattere om. Vi kunne komme sammen i en Stue og enes om, at det Dieblif er kommet, hvor denne Dpfattelse maa gjøres gjældende; men det maa aldrig skee i en lovgivende Forsamling, der maa afvise som farlig enhver Behandling af denne Sag — jeg anseer det endog for farligt inden fire Vægge. Jeg er overbevist om, at i de smaa Stater er der kun een Vej til Sikkerhed, og det er en aaben Fremfærd og Fastklyngen ved legale Midler, selv om man ikke anseer dem for de bedste og meest henstigtsvarende. Vi have ikke Magt til at optræde mod Legaliteten; vi skulle gjøre Legaliteten gjældende ligeoverfor Magten. Det er vor eneste Tilflugt, og Tvivlsmaal fra vor Side i denne Sag er farligt. Naar jeg omtalte, at vor Styrke laa deri, at 41 Medlemmer af Rigsraadet kunde i Forbindelse med Kongen fatte Beslutninger, troer jeg, at det ærede Medlem med al Lethed selv kan udconstruere, hvad der ligger i denne Betragtning.